

Kaip skaniai kvepia drėgna žemė po lietaus kylant saulei nuostabiojoje Oachakoje Meksikos pietuose. Saulė auksiniais spinduliais apšviečia aptrupėjusius įvairiaspalvius miestelio namelius – geltoni atrodo kaip prinokęs mangas, o mėlyni kaip vandenynas karštą vasaros dieną.

Marija niekada nematė vandenyno, bet taip jį įsivaizduoja svajonėse. Jis juk toli: reikia kirsti kalnus ir dundėti dulkėtais lygumų keliais daug valandų. Kada nors Marija prie jo būtinai nukeliaus, bet ir dabar jaučiasi laimingiausia mergaitė visoje Meksikoje ir nemano, kad kas nors galėtų prilygti jos Santa Marija de la Lunos miesteliui, kur visada saulėta, visi vieni kitus pažįsta, o gatvelėmis vaikšto asiliukas.

NAMAI – TEN, KUR KVEPIA TORTILIJOMIS¹ IR GYVENA ISTORIJOS

Marijos ir jos močiutės, vadinamos abuelita, namai kvepia skaniausiais valgiais ir tarsi patys pasakoja istorijas. Jie senutėliai, su girgždančiais mediniais laiptais, pilni visokiausių keistų augalų. Marija jų vardų nežino, bet jai patinka saldaus aromato žiedai. Akmeninės namelio sienos vėsios ir viduje būna taip gera, kai lauke kepina saulė. Oachakoje ji juk kepina visada! Mažame vidiniame kiemelyje abuelita laiko narvelį su trimis papūgomis. Marijai atrodo, kad tos papūgos jos nemyli, nes kai tik ji eina pro šalį, skersakiuoja ir piktai tarpusavyje tariasi, tarsi regztų kokią piktą planą. Ji mielai atidarytų narvelio dureles ir jas išleistų – tegul sau skrenda laimės ieškoti.

¹ Tradiciniai meksikietiški kukurūzų miltų paplotėliai.

